

der ifølge Danmarks Statistik i alt anbragt 3.340 børn og unge på en døgninstitution. Der var 20 spædbørn under 1 år. I tallet er medregnet de handicappede børn på døgninstitutioner. Det er altså det antal, vi snakker om.

Hvor mange børn og unge har kommunerne så i øvrigt ellers med at gøre på en eller anden måde? Ifølge Danmarks Statistik var det 1. oktober i alt 547.715 i folkeskolen fra børnehaveklasse til og med 7. klasse. Pr. 1. januar 2005 var der også ifølge Danmarks Statistik 1.205.489 børn fra 0 år til og med 17 år. Det er børn og unge, som kommunerne på en eller anden måde er i berøring med i daginstitutioner, folkeskolen og meget andet i løbet af deres opvækst.

Heroverfor står altså det her meget lille antal børn og unge, som har brug for en helt særlig indsats, hvis de skal få bare en lille chance for en ordentlig opvækst. Den chance skal de have, det er en rigtig stor opgave, og det er jeg ikke i tvivl om at vi alle sammen er enige om.

Derfor må vi også kunne blive enige om at tænke os rigtig godt om, når driftsansvaret for døgninstitutioner for den lille gruppe børn skal placeres. Er det f.eks. fornuftigt at placere driftsansvaret for en institution i én beliggenhedskommune, når den pågældende institution i dag har børn fra måske i alt 13 kommuner? Medfører det ikke meget større uigennemskuelighed og usikkerhed? Det synes jeg.

Derfor vil jeg også opfordre til, at vi ligesom stuver partipolitikken sådan lidt af vejen og under udvalgsarbejdet meget grundigt drøfter, hvordan driften, organiseringen af døgninstitutionerne for børn og unge kan tilrettelægges på en måde, så der er bedst mulig sikkerhed for det pågældende antal børn.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til fru Pernille Vigsø Bagge. Den næste ordfører er fru Line Barfod.

Line Barfod (EL):

Det er jo næsten umuligt at skulle lave en ordførertale til denne her reform, fordi den er så altomfattende og det er så forskellige områder, der bliver omfattet. Det er de børn, som fru Pernille Vigsø Bagge lige talte om, som virkelig har et stort behov. Det er alting, alt, hvad der overhovedet er på det sociale område, som er omfattet af denne her reform, det er hele spørgsmålet om, hvordan vi ønsker at indrette det her område fremover, og det er svært på så kort tid at skulle tale om det, især når vi mangler økonomien og

derfor reelt ikke ved, hvad der kommer til at ske.

I Enhedslisten ønsker vi, at vi får lavet en ordentlig socialreform, at vi for alvor begynder at diskutere, hvad vi ville gøre, hvis vi virkelig ønskede at sætte mennesket før systemet, for vi mener, at der er behov for at lave forandringer og ændre på den måde, som det sociale system er indrettet på i dag.

I dag er der mange, der møder et system, som er præget af kassetænkning, nedskæringer, dårlig organisering, sagsbehandlere, der har alt, alt for travlt, ikke har den nødvendige uddannelse og løbende videreuddannelse og har alt for mange sager på en gang. Dermed er der også mange, der møder en ny sagsbehandler hver tredje måned, og det er ikke nemt, hvis man hver gang skal tale om sine problemer helt forfra.

Der er hele spørgsmålet om, at det ofte bliver økonomien, der bliver afgørende, og også tit, når man har travlt, bliver det et spørgsmål om, at systemet kommer først og ved bedst, og så skal borgeren indpasses i kasserne, i stedet for at man prøver at tilpasse systemet efter kasserne.

Når jeg har siddet og snakket med nogle af mine klienter eller andre, som er kommet i klemme, så har jeg tit opfattelsen af, at vi har fået lavet sådan en klodskasse, ligesom små børn har, med en masse huller. Det er fint nok for dem, som passer ned i det runde hul eller i det trekantede hul eller det firkantede hul, men når der kommer nogle, der er lidt knastede og anderledes og ikke passer ned i nogen af hullerne, hvad skal der så ske med dem? Der mangler vi at få lavet det grundige analysearbejde af, hvor det er, det går galt. Hvad er det, der gør, at vi har fået lavet et socialsystem, hvor der ikke er plads til dem med knaster, der er lidt anderledes, for det er jo netop dem, vi burde tage mest hånd om? Vi har behov for at få analyseret og få diskuteret grundigt igennem, hvad vi kunne gøre.

Vi har behov for at få diskuteret, hvordan vi laver en reform således, at hvis man henvender sig som borger med et eller andet problem, man ønsker at få løst, så kan man gå hen der, hvor man bor, så vi får socialarbejderne ud af kontorerne i kommunerne. I stedet for at borgeren skal hen på rådhuset, måske langt væk, så sidder der nogle socialarbejdere ude i ens boligkvarter, som man kan henvende sig til, og som tager en i hånden og fører en igennem systemet. De har ikke nødvendigvis specialviden på alle